

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/88/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3217010267
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3217010267.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanému N. L., nar. XX.XX.XXXX v X. B. X., trvale bytom X. B. X., W. XXX/XX, okres X. nad X., t. č. vo výkone väzby v E. na výkon väzby Leopoldov, pre trestný čin zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1 Tr. zákona s poukazom na § 47 odsek 2 Tr. zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 09. októbra 2018 prejednal odvolanie prokurátorky Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 27. júna 2018, sp. zn. 1T/79/2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolanie prokurátorky z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 21. marca 2018, sp. zn. 1T/79/2017 bol obžalovaný N. L., B. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1 Tr. zákona s poukazom na § 47 odsek 2 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona na skutkovom základe, „že dňa XX.XX.XXXX v čase okolo 20.50 hodiny v obci G. pod vplyvom alkoholu po nastúpení do taxíka spoločnosti OK O., zn. P. K., e.č. X na predné miesto spolujazdca, začal byť agresívny na vodiča taxíka poškodeného I. Y., ktorému sa počas jazdy opakovane vyhrážal zabitím, pričom medzi obcami G. a J. B. udrel poškodeného rukou zovretou v päsť do hornej pery, žiadal od poškodeného, aby otvoril okno, pridal rýchlosť, ktorým požiadavkám poškodený zo strachu o svoj život vyhovel, po príchode do X. nad X., na ulici A. V. pri podniku I. prikázal poškodenému, aby zastavil, zatvoril okná na vozidle a pod hrozbou zabitia pýtal od poškodeného peniaze, načo mu poškodený zo svojej peňaženky vydal 150 Eur, následne ešte vytrhol poškodenému peňaženku z ruky a po jej prezretí ju hodil na podlahu vozidla, poškodený na križovatke ulíc U. a K B. zo strachu o svoj život prudko zabrzdil vozidlo a ušiel z vozidla preč, ktoré konanie vzbudilo u poškodeného dôvodnú obavu o jeho život, čím spôsobil poškodenému kontúziu hornej pery bez obmedzenia na bežnom spôsobe života a škodu vo výške 150 Eur, hoci už bol rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 1T/74/2010-390 zo dňa 27.07.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.07.2010, uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1,5 roka so zaradením do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody pre mladistvých, ktorý sčasti vykonal a rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 3T/10/2014-175 zo dňa 26.02.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.02.2014, bol uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere tri roky so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ktorý aj vykonal“.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný N. L. odsúdený podľa § 188 odsek 1 Tr. zákona v spojení s § 47 odsek 2 Tr. zákona, s prihliadnutím na § 38 odsek 3 Tr. zákona, § 36 písm. l), písm. n) Tr. zákona, § 37 písm. h) Tr. zákona a s použitím §§ 41 odsek 1, 39 odsek 2 písm. d), odsek

4 Tr. zákona per analogiam na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) rokov. Na výkon tohto trestu bol obžalovaný podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Podľa § 73 odsek 2 písm. d) Tr. zákona v spojení s § 74 odsek 1 Tr. zákona okresný súd obžalovanému uložil ochranné ambulantné protialkoholické liečenie. V adhéznom konaní, t. j. v konaní o náhrade škody okresný súd podľa § 287 odsek 1 Tr. poriadku rozhodol o uložení povinnosti obžalovanému nahradiť škodu poškodenému l., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. B. X., S. XXXX/XX, okres Bánovce nad Bebravou v sume -150,- (stopäťdesiat) Eur.

Na podklade podaného odvolania prokurátorky Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou proti vyššie citovanému rozsudku proti výrokom o uloženom treste obžalovanému a spôsobe jeho výkonu odvolací Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 22. mája 2018 pod sp. zn. 2To/44/2018 zrušil podľa § 321 odsek 1 písm. b), písm. c) Tr. poriadku tento rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku vec vrátil prvostupňovému Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Okresný súd Bánovce nad Bebravou ďalším rozsudkom zo dňa 27. júna 2018 pod sp. zn. 1T/79/2017 rozhodol tak, že pri nezmenenom výroku o vine, výroku o uloženom ochrannom liečení a výroku o náhrade škody v rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 21. marca 2018, pod sp. zn. 1T/79/2018 uložil obžalovanému N. L. podľa § 188 odsek 1 Tr. zákona v spojení s § 47 odsek 2 Tr. zákona a s prihliadnutím na §§ 36 písm. l), 37 písm. h), 38 odsek 2 Tr. zákona a za použitia §§ 41 odsek 1, 39 odsek 2 písm. d), odsek 4 Tr. zákona per analogiam úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) rokov, na výkon ktorého obžalovaného podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie opätovne iba prokurátorka okresnej prokuratúry v neprospech obžalovaného, a to opätovne proti výrokom o uloženom treste odňatia slobody obžalovanému a spôsobe jeho výkonu. V písomných dôvodoch odvolania uviedla, že sa s rozhodnutím okresného súdu o uložení trestu odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu opätovne stotožniť nemôže, pretože sa uložený trest vo vzťahu k osobe obžalovaného a možnostiam jeho nápravy javí ako neprimerane mierny a nezohľadňuje tak kritéria individuálnej a generálnej prevencie a požiadavke na ochranu spoločnosti. V tejto súvislosti poukázala na to, že obžalovaný bol už v minulosti trikrát právoplatne odsúdený, z toho dvakrát za zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1 Tr. zákona, čo bolo aj dôvodom pre aplikáciu ustanovenia § 47 odsek 2 Tr. zákona v prejednávacom prípade. Okrem toho bol rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 09.09.2011, sp. zn. 6T/53/2010 právoplatne odsúdený za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písm. e) Tr. zákona a za prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písm. c) Tr. zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 1 mesiac so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu pre mladistvých, ktorý vykonal dňa 21.02.2012 a toto odsúdenie nemá obžalovaný zahladené. Napriek uvedenému okresný súd neprihliadol u obžalovaného na pritažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, čo ani neodôvodnil. Prokurátorka ďalej poukázala na to, že z vykonaného doplneného dokazovania výsluchom znalca PhDr. H. X. z odboru psychológie, odvetvia klinickej psychológie dospelých boli zistené relevantné skutočnosti pre určenie výmery trestu odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu u obžalovaného N. L., s ktorými sa prvostupňový súd dostatočne nevysporiadal, pokiaľ ide o resocializačnú prognózu u obžalovaného, u ktorého existuje vysoké riziko opätovného zlyhania a agresivita v interakciách s inými jedincami. Skutočnosť, že obžalovaný je schopný sa vyhýbať požívaniu alkoholických nápojov možno považovať za iluzórnu vzhľadom na osobnostnú štruktúru obžalovaného. Znalec uviedol, že u obžalovaného je maloadaptívne správanie od obdobia školskej dochádzky a včasný začiatok delikvencie. Resocializačná prognóza je u neho menej priaznivá a je závislá od dĺžky uloženého trestu odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu. Ako konštantný prvok je u neho práve nie dobre štrukturovaná osobnosť. Prokurátorka tiež poukázala na to, že obžalovaný sa prejednávanej trestnej činnosti dopustil len niečo viac ako pol roka po tom, čo bol prepustený z výkonu trestu za zločin lúpeže. Po spáchaní trestného činu obžalovaný ušiel a ukrýval sa viac ako mesiac na neznámom mieste. Obžalovaný, aj napriek svojmu nízkemu veku - 24 rokov sa opakovane dopúšťa závažnej násilnej trestnej činnosti, pričom zo znaleckého posudku z odboru psychológie vyplýva, že z hľadiska resocializačnej prognózy je možnosť resocializácie obžalovaného zreteľne neistá s možným rizikom ďalšieho zlyhania. Prokurátorka ďalej poukázala na to, že u obžalovaného neexistujú žiadne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali uloženie trestu odňatia slobody pod 25 rokov ako to upravuje ustanovenie § 47 odsek 2 Tr. zákona a ani dôvody na mimoriadne zníženie trestu odňatia

slobody analogicky podľa § 39 odsek 2 písm. d), odsek 4 Tr. zákona. Vzhľadom na závažnosť trestného činu, ktorého sa obžalovaný dopustil, ako aj mieru jeho narušenia je odôvodnené jeho zaradenie na výkon trestu odňatia slobody, zaradenie do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Prokurátorka navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 321 odsek 1 písm. e) Tr. poriadku zrušil vo výroku o uloženom treste obžalovanému a spôsobe jeho výkonu a následne aby odvolací súd podľa § 322 odsek 3 Tr. poriadku obžalovanému sám uložil podľa § 188 odsek 1 Tr. zákona s použitím § 38 odsek 4 Tr. zákona s poukazom na §§ 36 písm. l), 37 písm. h), písm. m) a § 41 odsek 1 a 47 odsek 2 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, so zaradením na jeho výkon podľa § 48 odsek 4 Tr. zákona do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu poukázala na zákonné a správne dôvody odvolania prokurátorky okresnej prokuratúry a navrhla, aby odvolací krajský súd rozhodol tak, že zruší napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo výrokoch o treste a spôsobe jeho výkonu a rozhodne tak, že uloží obžalovanému N. L. trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, na výkon ktorého ho zaradí do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu poukázal na to, že odvolanie prokurátorky nepovažuje za dôvodné. Pri riešení predbežnej otázky zahľadania druhého odsúdenia obžalovaného s pozitívnym záverom navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu.

Obžalovaný N. L. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa stotožňuje s tým, čo uviedol a navrhol jeho obhajca.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade odvolania prokurátorky okresnej prokuratúry podaného v neprospech obžalovaného, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 26. júla 2018, na neverejnom zasadnutí dňa 09. októbra 2018, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátorky podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátorky okresnej prokuratúry nie je dôvodné.

Krajský súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ ide zistenie skutkového stavu veci žalovaného skutku, okresný súd uznesením na hlavnom pojednávaní prijal vyhlásenie obžalovaného o uznání jeho viny podľa § 257 odsek 1 písm. b) Tr. poriadku, ktorý bol okresným súdom právne posúdený ako trestný čin zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1 Tr. zákona s poukazom na § 47 odsek 2 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona a krajský súd v dôsledku takéhoto procesného stavu aj so zreteľom na svoje predchádzajúce uznesenie vo veci zo dňa 22. mája 2018 nemohol preskúmať v tomto odvolacom konaní napadnutý rozsudok okresného súdu v tejto časti, t. j. pokiaľ ide o vinu ako aj právne posúdenie tohto žalovaného skutku ako i výroky o uloženom ochrannom opatrení a náhrade škody v rámci adhézneho konania.

Krajský súd považuje za nevyhnutné ďalej uviesť, že náležité zistenie skutkového stavu veci je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci je veľmi úzko prepojená aj so zásadou stíhania zo zákonných dôvodov (§ 2 odsek 1 Tr. poriadku), keďže práve náležité zistenie skutkového stavu veci je predpokladom jednak na to, že trestné stíhanie bolo vedené v súlade so zákonom a jednak na spravodlivé rozhodnutie vo veci. Primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a potrestanie ich páchatelov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci, upravená v § 2 odsek 10 Tr. poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému,

ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 268 odsek 2 veta druhá Tr. poriadku namiesto výsluchu znalca možno čítať zápisnicu o jeho výpovedi alebo jeho písomný znalecký posudok, ak znalec bol pred podaním znaleckého posudku poučený podľa § 144, nie sú pochybnosti o správnosti a úplnosti znaleckého posudku a prokurátor i obžalovaný s tým súhlasia, alebo ak sa znalec naň odvolá.

Podľa § 2 odsek 11 veta prvá Tr. poriadku súd môže vykonávať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhi.

Podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Výrok súdu v meritórnom rozhodnutí o vine (vyjmúc výrok o oslobodení), a s ním súvisiace výroky, teda výrok o trestnoprávných sankciách i výrok adhézneho konania, t. j. konania o náhrade škody sa môžu zakladať len na dôkazoch, ktoré celkom vylučujú akúkoľvek pochybnosť o ich správnosti. Platí to tým skôr, keď sú závery dokazovania o podstatných skutočnostiach pre meritórne rozhodnutie nejasné.

Náležité zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 odsek 10 Tr. poriadku vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek rozumovú pochybnosť. Za zistenie skutkového stavu veci preto nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru.

Podľa § 47 odsek 1, odsek 2 Tr. zákona trest odňatia slobody na doživotie môže súd uložiť iba za trestný čin, za ktorý to tento zákon v osobitnej časti dovoľuje, a len za podmienok, že

a) uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a

b) nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov.

Ak súd odsudzuje páchatel'a za dokonaný trestný čin ...lúpeže podľa § 188 Tr. zákona..., ktorý už bol za taký trestný čin, hoci aj v štádiu pokusu, dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody, uloží mu trest odňatia slobody na doživotie, ak sú splnené podmienky v odseku 1 písm. a) a b); inak mu uloží trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov, ak tomu nebránia okolnosti hodné osobitného zreteľa. Súd však nemôže takému páchatel'ovi uložiť trest odňatia slobody pod dvadsať rokov.

Skutočnosti, o ktoré súd opiera svoj rozsudok alebo jeho jednotlivé výroky, musia byť založené na dôkazoch, ktoré sám vykonal a musia z nich logicky a jednoznačne vyplývať (§ 2 odsek 12 Tr. poriadok). „Vnútorné presvedčenie“ sudcu sa viaže na zhodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúcich skutočností („okolností prípadu jednotlivo i v súhrne“) a teda neznamená ľubovôľu, najmä ním nemožno nahradiť medzeru vo vykonaných dôkazoch.

K správnym a úplným skutkovým zisteniam dôjde súd len vtedy, keď vykoná nielen všetky dosiahnuteľné dôkazy, ale i správnym spôsobom a tieto potom tak jednotlivo ako aj v ich súhrne správne zhodnotí.

Podľa § 7 odsek 1 Tr. poriadku veta prvá orgány činné v trestnom konaní a súd posudzujú samostatne predbežné otázky, ktoré sa v konaní vyskytnú.

Podľa § 121 odsek 2 veta prvá Tr. zákona o tom, či sa odsúdenie mladistvého na trest odňatia slobody, na ktoré sa nevzťahuje odsek 1 (t. j. trest odňatia slobody vo výmere neprevyšujúcej 1 rok), zahladzuje, rozhodne súd, prihliadajúc na správanie mladistvého vo výkone trestu odňatia slobody, po výkone tohto trestu.

Odvolačný súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku a dospel k záveru, že prvostupňový súd, plne v súlade s vyslovenými právnymi závermi krajského súdu v predchádzajúcom uznesení zo dňa 22. mája 2018 v predmetnej trestnej veci, sa dôsledne vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie o uložení trestu obžalovanému, vyjmúc jednu podstatnú nejasnosť v posudzovanom prípade, ktorá nebola ani vytýkaná v rámci odvolacích námietok, ale neunikla pozornosti krajského súdu a k čomu ďalej krajský súd uvádza:

V posudzovanom prípade po uznaní viny obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a jeho právnom posúdení v napadnutom rozsudku, so zreteľom na ďalšie preukazujúce sa relevantné skutočnosti, obžalovanému reálne hrozilo iba uloženie trestu odňatia slobody podľa § 47 Tr. zákona. V posudzovanom prípade však doposiaľ jedno z odsúdení obžalovaného, ktoré tvorí nevyhnutný základ pre splnenie podmienok uloženia takéhoto trestu podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, je odsúdenie obžalovaného ako mladistvého, a to rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 09. septembra 2010 pod sp. zn. 6T/53/2010, na čo správne poukazovala i prokurátorka, po výkone trestu odňatia slobody postupom príslušného súdu podľa § 121 odsek 2 Tr. zákona, zahladené nebolo. Táto skutočnosť vyplýva už zo samotného odpisu registra trestov obžalovaného. Pri správnom a dôslednom procesnom postupe mal preto prvostupňový súd túto okolnosť preskúmať, aj s poukazom na ustanovenie § 7 Tr. poriadku. Pre náležité posúdenie otázky (ako predbežnej), či vyššie uvedené odsúdenie možno pokladať za zahladené, bolo potrebné doplniť dokazovanie v nevyhnutnom rozsahu o hodnotenie obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený vyššie citovaným rozhodnutím Okresného súdu Nitra, po jeho ukončení, z ústavu na výkon trestu odňatia slobody, kde výkon trestu ukončil.

Krajský súd v rámci odvolacieho konania sám doplnil dokazovanie v tomto smere a vyžiadal hodnotenie obžalovaného z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, kde obžalovaný ukončil výkon trestu. Z hodnotenia riaditeľa tohto ústavu zo dňa 05. septembra 2018 vyplynulo, že obžalovaný súhrnný trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Nitra pod sp. zn. 6T/53/2010 ukončil dňa 21.02.2012 s tým, že správanie obžalovaného a vystupovanie obžalovaného bolo problémové, v kolektíve odsúdených sa dostával do konfliktov, zásady osobnej a kolektívnej hygieny nie vždy dodržiaval. Ani raz nebol disciplinárne odmenený. Disciplinárne však bol osemkrát potrestaný. Pracovne zaradený nebol a vykonával v prípade potreby iba práce pre ústav. V čase osobného voľna sa venoval čítaniu dostupnej literatúry, hraníu spoločenských hier a sledovaniu televízneho vysielania. Do aktivít v rámci kultúrnoosvetovej činnosti sa nezapájal. Vonkajší kontakt mal s rodinou písomne a sporadickými návštevami. Ústavný poriadok nedodržiaval. Počas výkonu trestu absolvoval uložené a nariadené ochranné liečenie súdom. Program zaobchádzania sa u obžalovaného neplnil.

Krajský súd potom postupom podľa § 7 Tr. poriadku a v súlade s § 121 odsek 2 Tr. zákona vyhodnotením obsahu zaslaného hodnotenia obžalovaného z priebehu výkonu trestu odňatia slobody na základe odsúdenia Okresného súdu Nitra pod sp. zn. 6T/53/2010 dospel k záveru, že odsúdený nespĺňa zákonné predpoklady pre to, aby toto jeho odsúdenie bolo možné považovať za zahladené. Správanie obžalovaného bolo jednoznačne výrazne negatívne po celú dobu výkonu trestu a trest u neho v tom čase prakticky nenaplnil svoj očakávaný účel v zmysle § 34 Tr. zákona o čom svedčí relevantný záver o nesplnení stanovených cieľov programu zaobchádzania a trest u neho plnil nanajvyš represívnu funkciu. Z uvedeného konštatovania potom vyplýva, že odsúdenie Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 6T/53/2010 reálne tvorí, spolu s ďalším konštatovaným nezahladeným odsúdením Okresným súdom Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 3T/10/2014, správne aj uvedenými v žalovanom skutku, zákonný podklad pre ukladanie trestu odňatia slobody obžalovanému podľa § 47 odsek 2 Tr. zákona.

Krajský súd ďalej uvádza, že z logického výkladu ustanovenia § 47 odsek 1 Tr. zákona „a maiori ad minus“ (inak povedané od prísnejšieho trestu k miernejšiemu trestu) vyplýva, že podľa odseku 2 citovaného ustanovenia prioritne súd v posudzovanom prípade musí obžalovanému ukladať trest odňatia slobody na doživotie, ak sú kumulatívne splnené obe podmienky uvedené pod písm. a) i b) citovaného ustanovenia a len pre prípad ich nesplnenia, súd uloží trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov, výnimočne z dôvodov hodných osobitného zreteľa trest odňatia slobody miernejší, nie však pod hranicu dvadsať rokov. Z uvedeného vyplýva, že bolo povinnosťou prvostupňového súdu, i s prihliadnutím na ďalšiu existujúcu zásadu trestného konania uvedenú v § 2 odsek 11 Tr. poriadku zabezpečiť relevantné dôkazy, na podklade ktorých by bolo možné bez akýchkoľvek rozumových pochybností o uložení trestu odňatia slobody podľa § 47 Tr. zákona rozhodnúť. Je zrejmé, že pre náležité

posúdenie naplnenia či nenaplnenia oboch zákonných podmienok v ustanovení § 47 odsek 1 Tr. zákona bolo preto nutné odborné vyjadrenie či vyjadrenie znalca z odboru psychológie. Prvostupňový súd pri riešení tejto otázky postupoval už procesne správne, keď vypočul znalca psychológa PhDr. Andreja X. osobne na hlavnom pojednávaní so zameraním na objasnenie resocializačnej prognózy obžalovaného a riziko recidívy u neho. Pokiaľ boli jeho závery v ním podanom písomnom znaleckom posudku nejasné a nie celkom zrozumiteľné, na hlavnom pojednávaní prvostupňový súd podrobne znalca vypočul s tým, že z jeho záverov už jednoznačne vyplýva, že v posudzovanom prípade nejde u obžalovaného o takú osobu, u ktorej by nebola nádej na nápravu uložením trestu odňatia slobody vo výmere do 25 rokov tak, ako na to správne aj prvostupňový súd poukazoval v písomných dôvodoch napadnutého rozsudku.

Prvostupňový súd správne u obžalovaného identifikoval poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný prakticky po celú dobu trestného konania spáchanie žalovaného skutku priznával a tento aj presvedčivo oľutoval. Správne tiež prvostupňový súd identifikoval jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona, keďže obžalovaný spáchal dva trestné činy. Prvostupňový súd tiež správne postupoval, keď u obžalovaného neidentifikoval priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, ako to namietala prokurátorka v písomných dôvodoch odvolania. Doterajšie tri odsúdenia obžalovaného totiž boli zohľadnené pri ukladaní trestu obžalovanému podľa ustanovenia § 47 Tr. zákona. Nemožno opomenúť, že v práve druhom odsúdení obžalovaného Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 3T/53/2010 bol ukladaný súhrnný trest odňatia slobody vo vzťahu k prvému odsúdeniu obžalovaného Okresným súdom Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 1T/74/2010, ktoré so zreteľom na platnú zásadu „ne bis in idem“ (t. j. nie dvakrát o tej istej okolnosti) nebolo možné zohľadniť súčasne i ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona. Obžalovaný urobil vyhlásenie o svojej vine podľa § 257 odsek 1 písm. b) Tr. poriadku v celom rozsahu a prvostupňový súd už správne túto okolnosť nezohľadnil aj ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zákona a potom správne aplikoval, za existencie vyrovnaného počtu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, už len ustanovenie § 38 odsek 2 Tr. zákona. Prvostupňový súd potom takisto správne postupoval, keď súdom prijaté vyhlásenie obžalovaného o uznaní svojej viny v celom rozsahu zohľadnil mimoriadnym znížením trestu pod zákonnú hranicu 25 rokov podľa § 39 odsek 2 písm. d), odsek 4 Tr. zákona per analogiam o 1/3 s prihliadnutím na už ustálenú judikatúru v takýchto prípadoch, keď v posudzovanom prípade boli pre takýto postup splnené podmienky. Na rozdiel od odvolacích námietok prokurátorky, krajský súd je toho názoru, že uloženie trestu obžalovanému iba vo výmere 25 rokov je pre obžalovaného N. L. neprimeraným trestom a v celom rozsahu sa stotožňuje s podrobnými dôvodmi, ktoré viedli prvostupňový súd k mimoriadnemu zníženiu trestu, uvedenými v písomných dôvodoch napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne krajský súd odkazuje a dodáva, že uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému vo výmere 20 rokov, spolu s relevantným ochranným opatrením, a to ambulantným protialkoholickým liečením je trestom zákonným, ktorý napĺňa všetky zákonné atribúty v zmysle § 34 Tr. zákona. Teda napĺňa nielen individuálno-preventívny účinok, ale i generálno-preventívny účinok. V takejto výmere je trestom primeraným aj s prihliadnutím na funkciu izolácie obžalovaného a je i dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia spoločnosťou. Správnym a zákonným je i napadnutý výrok o zaradení obžalovaného na výkon takto uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona, pretože obžalovaný bol pred spáchaním žalovaného skutku v ostatných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin. Prísnejšie zaradenie obžalovaného podľa § 48 odsek 4 Tr. zákona tak, ako sa domáhala prokurátorka odvolaním, nepovažoval ani krajský súd za opodstatnené. Z výsledkov dokazovania, vrátane postoja obžalovaného k ním spáchanej trestnej činnosti vyplynulo, že u obžalovaného nejde o osobu tak vážne narušenú, že je potrebné na neho pôsobiť výkonom trestu v najprísnejšom ústave na výkon trestu odňatia slobody, v ústave s maximálnym stupňom stráženia. Napokon prvostupňový súd nepochybil ani v tom, keď obžalovanému uložil napadnutý uložený trest ako trest úhrnný podľa zásad uvedených v § 41 odsek 1 Tr. zákona, keďže išlo o jednočinný súbeh zločinu a prečinu.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodol tak, že odvolanie prokurátorky podľa § 319 Tr. poriadku zamietol, pretože toto nebolo dôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.